

Joan Serra | Nòmades

Des que l'ésser humà viu envoltat d'andròmines de tota mena, des que la nostra vida està connectada de manera perenne i inalterable a una xarxa invisible i mecanitzem els nostres actes sense possibilitat de rèplica, l'acte de viatjar s'ha erigit com a un dels últims reductes d'autenticitat i, potser, més enllà de les arts, el més complet. Viatjar és una experiència orgànica i gairebé onírica. És autèntica i tangible perquè quan canviem les coordenades tenim la capacitat de sentir, d'espiar i d'olorar mentre ens fonem de forma integral, sense timidesa, en una realitat que, aparentment, ens és aliena. Viatjar és un acte autèntic perquè tot l'organisme hi participa en un acte de plaer sensorial inigualable.

La gènesi de la nostra espècie es troba, precisament, en el moviment i en la cerca. Des que els primers éssers amb vida van sortir de la llacuna inicial, els humans ens hem anat convertint en humans a través de modificacions fisiològiques però també de migracions i viatges. La cultura, la parla, l'art i les nostres cosmovisions canvien de fisonomia i s'intercanvien en aquest gran mercat mundial, fet de contrastos bells i complexos,

de secrets inalterables pel pas del temps que el viatger desitja descobrir. El món és un però, alhora, és molts móns a la vegada.

La gran diversitat cultural que ens envolta és la mostra més fefaent que els humans som capaços de construir i no només de destruir. Més enllà de la sumptuositat dels palaus i de la grandesa dels imperis, de les guerres i les conquestes, els humans hem sobreviscut a nosaltres mateixos i hem intentat respondre les grans preguntes que ens assetgen a través de mostres d'art i arquitectura inigualables. Hem inventat religions, hem intentat omplir aquest planeta que ens acull amb tota mena de genialitats i la grandesa de viatjar no és res més que l'intent valent d'intentar entendre aquesta construcció humana immensament bella i connectar amb la nostra essència més profunda.

Viatjar t'esponja la ment i t'obre de bat a bat les comportes de la intel·ligència, l'empatia i la sensibilitat. Viatjant estimes, comprens, coneixes i descobreixes i tens la sensació de ser una mica més humà.

Des de la finestra, el món és bonic i interessant, però des del propi món, des del moviment, el món és món, es defineix i aclapara amb els seus colors però també amb la seva ceguesa.

Sovint escoltem, com un cant la-cònic i persistent que mai calla, els comentaris obtusos de polítics i actors de l'escena pública. Atònits, som testimonis de guerres fratri-cides, de discussions absurdes, de comentaris sense sentit, de lluites

acarnissades pel poder corromput... Comentaris d'altres temps, ancorats en una moral rànica i àcida. L'immobilisme ens envolta i ens assetja, però hem de ser valents. Hem de ser viatgers de ment, de cos i d'esperit. Perquè hem d'obrir les portes que altres han tancat. Hem de recuperar l'essència de l'humà inquiet.

Cal ser nòmades per no morir en el tedi, en la mentida i en la buidor. •

